



Arrest

nr. 249 486 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 juli 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 december 2019. Op 2 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 13 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. U verklaart 20 jaar oud te zijn, maar op basis van de geboortedatum waarmee u geregistreerd bent in België bent u 22. U bent afkomstig van het gehucht Amankhel behorend tot het dorp Gandomak in het district Sherzad, provincie Nangarhar. U ging naar school tot de zesde klas. U werkte als landbouwer op jullie velden en u zorgde voor jullie koeien. U bent gehuwd en hebt geen kinderen.

Uw oudere broer A. was vice-hoofd van een lokale jeugdorganisatie. De taliban vroegen hem te stoppen met zijn werk, maar hij deed dit niet. Op een dag in hamal 1395 (gregoriaanse kalender: maart-april 2016) werden A. en zijn chef M. doodgeschoten door de taliban in Dando. Enkele dagen na de begrafenis van uw broer ging uw vader samen met enkele dorpsouderen en uw neef K. naar het huis van G., het taliban schaduwdistrictshoofd van Sherzad. Uw vader vroeg hem waarom uw broer gedood was. G. zei dat hij een ongelovige en een spion was die informatie gaf aan de overheid. Er ontstond een ruzie, er werden wapens getrokken en er werd geschoten. Uw vader en neef liepen weg naar huis. Uw vader was bang dat hij de schuld zou krijgen indien er iemand neergeschoten was. Jullie gingen naar het huis van uw schoonbroer R. en overnachtten daar. De volgende ochtend hoorde uw schoonvader in de moskee zeggen dat uw vader mensen beschoten had en dat de neef van H.K. en de talib W. daarbij om het leven gekomen waren. R. en uw vader bespraken dit, waarna R. een auto regelde voor u en K.. K. en u gingen naar een bazaar, waar jullie een smokkelaar ontmoetten. Jullie verlieten Afghanistan met de bus en met de auto en reisden naar Balochistan en vervolgens naar Iran. Toen u na een reis van 20 dagen in Turkije aankwam had u contact met R.. Hij vertelde dat uw vader meegenomen was door de taliban.

Bij het oversteken van de grens in Turkije werd jullie reisgezelschap verdeeld in twee groepen, K. en u zaten in verschillende groepen. Sindsdien hebt u K. niet meer gezien en hebt u niets meer vernomen over hem. U reisde via Griekenland en de Balkanregio naar Oostenrijk. Van februari 2017 tot december 2019 verbleef u in Oostenrijk. U deed er een verzoek om internationale bescherming en beriep zich hiervoor op dezelfde gronden als bij uw verzoek in België. In november of december 2019 vernam u dat u een negatieve beslissing kreeg. U verliet daarna Oostenrijk en reisde naar België, waar u op 21 december 2019 aankwam en op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. De taliban zijn nog steeds op zoek naar u en gaan naar uw huis om naar u te vragen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), drie foto's van uzelf, zes foto's van uw broer, het rijbewijs van uw broer, een envelop, een attest van uw werkgever in België en kopieën van de taskara's van uw vader en broer en van een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u geheugenproblemen hebt en legde een medisch attest neer ter staving hiervan (CGVS, p. 1, 2). Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand moet er echter op worden gewezen dat hieruit niet blijkt dat deze gezondheidsproblemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten en dat dat dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Zo blijkt uit dit stuk slechts dat u medicatie neemt en dat de opstart van psychotherapie en begeleiding werd gevraagd wegens stress en een angststoornis en wordt er geen melding gemaakt van geheugenproblemen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud op normale wijze verlopen is en dat de kwaliteit van de interactie goed was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie van uw Oostenrijks asioldossier toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u op 23 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk, dat de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus u werden geweigerd, dat u beroep aantekende hiertegen en dat u op 16 oktober 2019 een negatieve beslissing kreeg in beroep. De Oostenrijkse autoriteiten oordeelden dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico op persoonlijke vervolging loopt: "Es kann nicht festgestellt werden, dass der Beschwerdeführer bei seiner Rückkehr nach Afghanistan einer individuell konkret gegen ihn gerichteten Bedrohung oder Verfolgung durch die Taliban ausgesetzt wäre oder ihm eine Zwangsrekrutierung durch die Taliban drohen würde. Es kann nicht festgestellt werden, dass der Beschwerdeführer seinen Herkunftsstaat auf Grund einer konkreten individuellen Bedrohung oder Verfolgung aus Gründen der Rasse, Religion, Nationalität, Zugehörigkeit zu einer bestimmten sozialen Gruppe oder der politischen Gesinnung verlassen hat oder bei einer Rückkehr nach Afghanistan mit maßgeblicher Wahrscheinlichkeit Übergriffe zu befürchten hätte." (beslissing BVwG, Entscheidungsgründe, p. 4, vrije vertaling: "Er kan niet vastgesteld worden dat de aanklager bij zijn terugkeer naar Afghanistan blootgesteld zou worden aan een persoonlijk tegen hem gerichte dreiging of vervolging door de taliban of bedreigd zou worden met gedwongen rekrutering door de taliban. Er kan niet worden vastgesteld dat de aanklager zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een concrete individuele bedreiging of vervolging op grond van zijn ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging of bij terugkeer naar Afghanistan naar grote waarschijnlijkheid aanvallen te vrezen heeft."). De Oostenrijkse autoriteiten oordeelden dat niet met een aanzienlijke mate van waarschijnlijkheid kon uitgesloten worden dat de toenmalige actuele veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar mogelijk een inbreuk op uw fysieke integriteit zou vormen, maar dat de steden Kabul, Mazar-e-Sharif of Herat als intern vluchtalternatief konden beschouwd worden voor u: "Dem BF steht jedoch als innerstaatliche Flucht- und Schutzalternative eine Rückkehr in eine der Städte Kabul, Mazar-e Sharif oder Herat zur Verfügung (...)" (beslissing BVwG, Entscheidungsgründe, p. 4, vrije vertaling: "De verzoeker heeft echter een terugkeer naar de steden Kabul, Mazar-e-Sharif of Herat als intern vlucht- en beschermingsalternatief ter beschikking (...)").

Met betrekking tot uw asielrelaas dient vooreerst opgemerkt te worden dat er talrijke, cruciale tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u aflegde in het K. van uw verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en in België. U beweerde dat u in Oostenrijk dezelfde verklaringen als in België afgelegd had en dat u er over alles waarheid verteld had (CGVS, p. 5). U werd er expliciet op gewezen dat het CGVS mogelijk een kopie van uw Oostenrijks asioldossier zou bekomen en dat het in uw eigen belang was eventuele verschillende verklaringen tijdens het onderhoud aan te geven (CGVS, p. 5). Toen het CGVS na uw persoonlijk onderhoud een kopie van uw Oostenrijks dossier ontving, bleek echter dat uw verklaringen in Oostenrijk in grote mate verschilden van die in België, zoals hieronder opgesomd.

Zo verklaarde u in België dat uw broer A. en zijn chef M., respectievelijk vice-hoofd en hoofd van de lokale jeugdraad, in de eerste maand van 1395 (gregoriaanse kalender: maart-april 2016), drie of vier dagen voor uw vertrek, doodgeschoten werden door de taliban (CGVS, p. 10-12). In Oostenrijk verklaarde u echter dat uw broer gedood werd in de derde of vierde maand van 1391 (gregoriaanse kalender: mei-juli 2012) (BFA Bescheid, p. 7/81). U verklaarde voorts in Oostenrijk dat uw broer A. hoofd was van de jeugdraad, u repte er met geen woord over M. en u wist zelfs niet of er iemand aanwezig was toen uw broer beschoten werd (BFA Bescheid, p. 6, 7, 10/81). In België verklaarde u dat uw vader enkele dagen na uw broers dood samen met de dorpsouderen en uw neef K. naar het taliban schaduwdistrictshoofd G. ging om te vragen waarom uw broer gedood was, dat daar een ruzie ontstond waarbij er geschoten werd, dat uw schoonvader de volgende ochtend in de moskee hoorde zeggen dat uw vader mensen beschoten had en dat de neef van H.K. en de talib W. daarbij om het leven gekomen waren, dat u dan samen met K. Afghanistan verliet en dat u in Turkije te horen kreeg dat uw vader ontvoerd was door de taliban (CGVS, p. 9-12, 15-19). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen dat uw ouders met de dorpsouderen naar de taliban gingen met de bedoeling het lichaam van uw broer te krijgen, wat gelukt is, en dat uw vader acht of negen dagen na de dood van uw broer verdween, uzelf zou pas vier tot vijf jaar na de dood van uw broer Afghanistan verlaten hebben (BFA Bescheid, p. 6-8/81). Dat u de verdwijning van uw vader in Oostenrijk vier tot vijf jaar voor uw vertrek plaatst, terwijl u in België de verdwijning van uw vader na uw vertrek situeert en linkt aan een schietincident dat u in Oostenrijk helemaal niet vermeldde tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. In Oostenrijk verklaarde u voorts dat u vier tot vijf jaar na de dood van uw broer onderweg van school naar huis aangesproken werd door de taliban, die eisten dat u zich zou aansluiten bij hen, zo niet zouden ze

u doden; de taliban zouden ook deze boodschap aan de imam hebben gegeven, waarna u meteen Afghanistan verliet (BFA Bescheid, p. 7-10/81). Deze vermeende poging tot gedwongen rekrutering, die in uw Oostenrijks asielrelaas de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit uw land was, haalde u helemaal niet aan in België. Met betrekking tot uw reis dient opgemerkt te worden dat u in België verklaarde dat uw vertrek geregeld was door uw schoonbroer R. en dat u samen met uw neef K. vluchtte (CGVS, p. 16), terwijl u in Oostenrijk zei dat uw maternale oom uw vertrek regelde (BFA Bescheid, p. 7/81) en niets vertelde over K.. Het hoeft geen verder betoog dat bovenvermelde talrijke tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op cruciale elementen in uw asielrelaas, de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert totaal ondermijnen.

Daarnaast zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten. Zo legde u vooreerst geen enkel bewijs neer ter staving van het profiel van uw broer. Als uw broer daadwerkelijk in dienst van de overheid was als vice-voorzitter van de jeugdraad, kan verwacht worden dat u documenten hiervan neerlegt. Uw bewering dat uw schoonbroer tevergeefs probeerde documenten te verkrijgen van het kantoor van uw broer overtuigt niet, temeer daar u de exacte reden niet kent waarom men weigerde documenten te geven (CGVS, p. 11). Uw verklaring dat het misschien is omdat zijn eigen vader of broer de documenten moest komen vragen is weinig aannemelijk, er kan immers verwacht worden dat de werkgever van uw broer bereid zou zijn documenten te geven aan andere familielieden in afwezigheid van u en uw vader. Voorts zijn uw verklaringen over A.s werk zeer oppervlakkig, wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel verder aantast. Zo weet u niet precies wat de taken waren van A. bij de jeugdraad, u zei slechts dat hij jongeren verzamelde en hen toesprak om hen te doen studeren en deelnemen aan bouwprojecten, het is echter weinig aannemelijk dat het geven van speeches uw broers enige taak was (CGVS, p. 11). Gevraagd of u uw broer soms hoorde vertellen over dingen die gebeurden op zijn werk, dingen die hij deed op zijn werk, projecten, collega's en dergelijke, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 11). Ook over M., hoofd van de jeugdraad en chef van uw broer, kon u nauwelijks iets vertellen, u wist enkel te zeggen dat hij van het dorp Panangzei was (CGVS, p. 10).

Ook de moord op uw broer A. staafde u op geen enkele wijze. U verklaarde dat jullie zijn dood niet rapporteerden aan de overheid omdat de overheid niet bestaat in Gandomak (CGVS, p. 12). Dit is een weinig overtuigende uitleg, gezien uw broer zelf voor de overheid zou gewerkt hebben in uw regio. Hoewel u verklaarde dat er bericht werd over de dood van M. en A. op de radio, legde u geen bewijzen van rapportering in de media neer (CGVS, p. 19). Als er over het incident bericht werd op de radio, kan verwacht worden dat er over dit incident ook gerapporteerd werd in (lokale) kranten en/of nieuwswebsites en dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke publicaties. U legde weliswaar enkele foto's neer van het stoffelijk overschot van uw broer, maar deze kunnen de moord op uw broer niet staven. Er kan immers niet op objectieve wijze vastgesteld worden dat dit uw broer is, bovendien kunnen dergelijke foto's op eenvoudige wijze geësceneerd worden. Zelfs als de persoon op de foto's effectief overleden zou zijn, kan de doodsoorzaak niet afgeleid worden uit de foto's.

Met betrekking tot de ruzie die onttaardde in een schietpartij dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover. U verklaarde bij het CGVS dat uw vader toen niet geschoten heeft en zelfs geen wapen bij zich had (CGVS, p. 18). U weet niet of uw neef K. geschoten heeft, maar hij ontkende het alleszins toen u hem die vraag stelde (CGVS, p. 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u echter expliciet dat uw vader en uw neef toen twee personen gedood hebben: "Uit wraak hebben mijn vader en de zoon van mijn oom twee leden van de Taliban doodgeschoten. (...) Mijn vader en de (sic) K. hebben 2 mensen vermoord. (...) De mensen die mijn vader heeft vermoord waren of lid van de Taliban of hadden familiebanden met de Taliban." (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u slechts dat andere personen uw vader en neef verweten dat ze die mensen gedood hadden, maar dat dit roddels waren (CGVS, p. 18). Dit verklaart de tegenstrijdigheid geenszins, u hebt bij de DVZ immers tot driemaal toe gezegd dat uw vader en uw neef die personen gedood hebben, meer nog, u zei zelfs dat ze hen uit wraak vermoord hebben, zonder enige vermelding van geruchten of roddels, wat geenszins overeenstemt met uw latere versie van het incident. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas.

Het is voorts vreemd en weinig aannemelijk dat u Afghanistan ontvluchtte, maar dat uw vader, die rechtstreeks betrokken was bij het incident en ervan beschuldigd werd twee mensen gedood te hebben, ter plaatse bleef. Dat hij daar bleef om voor de familie en het huis te zorgen omdat hij de oudste van de familie was, houdt weinig steek. Er kan immers verwacht worden dat net uw vader het meest gevaar liep en bijgevolg ook niet voor de familie en het huis zou kunnen blijven zorgen (CGVS, p. 18).

Uw weinig aannemelijke verklaringen over uw neef K. tasten verder de geloofwaardigheid van uw relaas aan. U verklaarde dat K. en u bij het oversteken van de Turkse grens gescheiden werden en dat u sindsdien geen contact meer gehad hebt met hem (CGVS, p. 16). U zou geprobeerd hebben hem te zoeken toen u in de jungle in Bulgarije en in Servië was, u vroeg toen aan de personen die u op uw reis

begeleiden naar hem (CGVS, p. 16). Vreemd genoeg hebt u niet geprobeerd om hem te vinden via Facebook of op andere manieren (CGVS, p. 16). U weet ook niet of K. contact gehad heeft met zijn familie in Afghanistan (CGVS, p. 16). Het is hoogst opmerkelijk dat u nauwelijks inspanningen hebt gedaan om uw neef terug te vinden, terwijl jullie samen gevlucht zijn omwille van dezelfde reden. Al even vreemd is dat K. u geen verdere info over het schietincident gegeven heeft, hij zou u enkel hetzelfde vertellen als uw vader (CGVS, p. 18). Nochtans kan aangenomen worden dat K.s beschrijving van het incident toch enigszins zou verschillen van die van uw vader, gezien eenzelfde gebeurtenis door verschillende personen op verschillende manieren ervaren wordt. Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban na het incident weliswaar naar K. kwamen vragen, maar dat K.s familie, die nog steeds in dezelfde regio woont, geen problemen gehad heeft met de taliban (CGVS, p. 19). Dat de taliban enerzijds enkel een probleem zouden hebben met K. en niet met zijn familie, maar anderzijds wel u, die niet eens aanwezig was bij het vermeende incident, zouden viseren, ondanks uw bewering dat ze uw vader al hebben ontvoerd, is wars van alle logica (CGVS, p. 19).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Er dient overigens opgemerkt te worden dat de inhoud van dit document twijfels oproept inzake de authenticiteit ervan. Zo was u volgens de taskara, die afgeleverd is in 1391 (gregoriaanse kalender: maart 2012-maart 2013), 12 jaar oud in 1391, nochtans ziet u er aanzienlijk ouder uit dan 12 jaar op de foto, daarover wist u echter niets te zeggen (CGVS, p. 21). Hoewel u zich in België registreerde met de geboortedatum 16/07/1998, verklaarde u bij het CGVS dat u 20 jaar oud bent en dus geboren zou zijn in 2000 (CGVS, p. 13). In Oostenrijk zei u dan weer dat u geboren bent in 1380 (gregoriaanse kalender: maart 2001-maart 2002), maar werd uw geboortedatum na een leeftijdstest vastgesteld op 29/09/1998 (document Federal Office for Immigration and Asylum gericht aan Dublin Unit Belgium, en BFA, Bescheid, p. 2, 4/81). Dat u uw verklaringen met betrekking tot uw leeftijd herhaaldelijk aanpaste doorheen de internationale beschermingsprocedures in Oostenrijk en België en documenten in functie van uw aangepaste verklaringen neerlegt tast uw algehele geloofwaardigheid aan. De foto's van uzelf en van uw broer, het rijbewijs van uw broer en de kopieën van de taskara's van uw broer en vader hebben geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt hebt u geen enkel document ter staving van het profiel van uw broer en volstaan de foto's van het stoffelijk overschot niet om de moord op uw broer te staven. U hebt evenmin foto's van uzelf samen met uw broer A., waardoor u zelfs geen begin van bewijs hebt dat de persoon in kwestie uw broer is. De envelop toont hoogstens aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan. Met betrekking tot de Afghaanse documenten, die naar u verzonden werden door uw schoonbroer, dient opgemerkt te worden dat u vreemd genoeg geen van deze documenten neerlegde in Oostenrijk (CGVS, p. 5). Uw bewering dat uw schoonbroer toen geen documenten opstuurde omdat hij misschien problemen zou krijgen houdt geen steek, u hebt immers geen idee wat voor problemen uw schoonbroer toen misschien had kunnen krijgen (CGVS, p. 5). Over alle Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Het attest van uw werkgever in België heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Met betrekking tot het medisch attest werd hierboven reeds opgemerkt dat dit attest uw vermeende geheugenproblemen niet staft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien

er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn

er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. U verklaarde bij het CGVS dat u een paternale oom, drie paternale tantes, een maternale oom en twee maternale tantes hebt en dat die allemaal in de regio Gandomak wonen (CGVS, p. 13). U zei dat u geen familieleden hebt buiten het district Sherzad, ook niet in steden zoals Jalalabad en Kabul (CGVS, p. 13). U zou in uw hele leven maar één keer in Jalalabad geweest zijn, met name toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 7). Uw moeder en twee jongere broers zouden nog steeds in uw geboortedorp Gandomak verblijven (CGVS, p. 9, 10). Dit alles verschilt aanzienlijk van uw verklaringen in Oostenrijk. Daar verklaarde u dat u slechts één oom aan moederszijde hebt, met wie u contact had (BFA, Bescheid, p. 5-6/81). U zei dat uw oom in Jalalabad woont, taxichauffeur is, geen gezin heeft en dat zijn economische situatie goed is. Tijdens de beroepsprocedure in Oostenrijk verklaarde u later dat uw moeder en twee jongere broers jullie dorp ontvlucht waren en sinds 20 augustus 2019 bij uw oom in Jalalabad woonden en dat ze een relatief normaal leven leidden: "Meine Mutter und meine Brüder sind aus Angst um ihr Leben aus dem Heimatort in die Stadt Jalalabad zu meinem Onkel ms. gezogen. (...) Ich schätze, dass sie seit dem 20.08.2019 in Jalalabad leben und wohnen. (...) Jene Leute, die meinen Bruder A. getötet haben, sind bei meiner Mutter aufgetaucht. Sie wollten meinen Bruder S. ebenfalls mitnehmen und wie A. töten. Aus Angst ist meine Mutter mit meinen Brüdern von dort weggegangen. (...) Die wirtschaftliche Lage meiner Familie ist weder sehr schlecht noch gut. Sie führen ein relativ normales Leben. Das ist mit Hilfe meines Onkels möglich." (BVwG, Niederschrift der mündlichen Verhandlung, p. 6-7, vrije vertaling: "Mijn moeder en mijn broers zijn uit vrees voor hun leven van de geboorteplaats naar mijn oom in de stad Jalalabad getrokken. (...) Ik schat dat ze sinds 20/08/2019 in Jalalabad leven en wonen. (...) De mensen die mijn broer A. hebben gedood kwamen bij mijn moeder langs. Ze wilden mijn broer S. ook meenemen en hem doden zoals A.. Uit vrees is mijn moeder met mijn broers vertrokken van daar. (...) De economische situatie van mijn familie is noch zeer slecht, noch goed. Ze leiden een relatief normaal leven. Dat is mogelijk met de hulp van mijn oom."). De Oostenrijkse autoriteiten oordeelden hieromtrent dat

verondersteld kan worden dat uw moeder bij uw oom introk omdat ze anders zonder mannelijke steun in het dorp zou blijven, en niet omwille van problemen met de taliban: "Es ist auch davon auszugehen, dass die Mutter des BF zu dem Onkel gezogen ist, weil sie sonst alleine ohne männliche Unterstützung im Heimatdorf zurückgeblieben wäre und nicht, weil sie eine Bedrohung durch die Taliban gefürchtet hat." (beslissing BVwG, Entscheidungsgründe, p. 44, vrije vertaling: "Er kan ook worden aangenomen dat de moeder van de verzoeker bij de oom is ingetrokken omdat ze anders alleen zonder mannelijke ondersteuning in het dorp van herkomst zou achtergebleven zijn en niet omdat ze een bedreiging van de taliban vreesde."). Ook over uw persoonlijke situatie legde u tegenstrijdige verklaringen af. In Oostenrijk zei u immers dat u ongehuwd bent (BFA, Bescheid, p. 4/81), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u zeven tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan huwde en dat uw vrouw bij uw moeder in Gandomak woont (CGVS, p. 13). Met betrekking tot uw scholing zei u in België dat u op de leeftijd van 13, 14 of 15 jaar stopte met school na de zesde klas en dan thuis werkte in de landbouw en veeteelt (CGVS, p. 8). In Oostenrijk verklaarde u dan weer dat u acht jaar naar school bent geweest, met name vier jaar voor de dood van uw broer en vier jaar erna, tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan (BFA, Bescheid, p. 4/81). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Gezien u ouder bent dat u zich voordoet, kan verondersteld worden dat u langer naar school bent gegaan dan beweerd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familie en profiel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen en uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de zaken die zij wel in België aanhaalde maar niet in Oostenrijk merkt de verzoekende partij op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud in Oostenrijk op geen enkel ogenblik het gevoel kreeg echt gehoord te worden. Zij stelt dat alles zeer snel en onzorgvuldig werd behandeld. Pas bij de Belgische asielinstanties merkte zij dat er effectief naar haar relaas en vrees werd geluisterd en heeft zij alles wat haar is overkomen uitvoerig uiteengezet.

De verzoekende partij acht de kritiek van de verwerende partij dat zij geen bewijsstukken heeft voorgelegd van het profiel van en de moord op haar broer A. niet ernstig. Zij wijst erop dat wanneer zij (andere) documenten voorlegt, de verwerende partij deze simpelweg van de hand doet zonder enig onderzoek en erop wijst dat Afghaanse documenten niet veel bewijswaarde hebben omwille van de hoge graad van corruptie in het land. Volgens de verzoekende partij blaast de verwerende partij warm en koud tegelijk. Zij benadrukt dat zij er alles aan heeft gedaan om bijkomende documenten te bekomen, *“maar dat dit niet zo eenvoudig is in de huidige tijden, en zeker niet in een regio die kreunt onder de Taliban terreur...”*.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op het CGVS en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken, volhardt de verzoekende partij in haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS. Zij stelt dat de verwerende partij haar op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd heeft begrepen en wijst erop dat zij er de kans niet kreeg om haar relaas te doen en dat haar telkens werd aangemaand om kort en bondig te zijn daar zij op het CGVS alles uitgebreid zou kunnen vertellen. Zij meent dat haar geen vermeende tegenstrijdigheden kunnen worden verweten.

De verzoekende partij begrijpt niet op welke wijze haar inspanningen om haar neef K. terug te vinden afbreuk zouden doen aan haar vrees ten aanzien van Afghanistan. Het is volgens haar niet ernstig dat de verwerende partij blijkbaar Facebook beschouwt als *“de nieuwe referentie om iemand [te] trachten te traceren”*. Zij stelt dat ook het gedrag van de taliban en of dit gedrag volgens de verwerende partij al dan niet logisch is, aan haar niet kan worden toegeschreven.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zij uitgebreid heeft verteld over wat haar is overkomen en waarom zij niet naar Afghanistan kan terugkeren. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij besluit dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en in uiterst subsidiaire orde voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partij meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt: *“Verwerende partij stelt dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien zij over een intern vluchtalternatief zou beschikken in Kabul – quod certe non.”*

De verzoekende partij stelt dat de actuele situatie in Afghanistan erg onveilig is en dat het terugsturen van Afghanen naar hun land van herkomst, waar ook in Afghanistan, een schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel. Zij citeert uit een rapport van Amnesty International en stelt dat de cijfers van de doden en gewonden in 2017 er niet om liegen. Zij besluit dat geen enkel deel van Afghanistan veilig genoeg te noemen is om verzoekers om internationale bescherming terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

De verzoekende partij voert tevens aan dat haar bijzonder kwetsbaar profiel niet uit het oog mag worden verloren en wijst erop dat zij in Europa is verwesterd en dat zij gevaar loopt op vervolging. Zij citeert uit een rapport van Amnesty International en een COI Focus van 14 augustus 2020. Zij merkt op: *“Verwerende partij rept trouwens met geen woord over dat rapport en verwijt [sic] naar een verouderd [sic] rapport van 8 april 2020...”*

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod addendum”* van 26 augustus 2019 en meent zij dat de cijfers over het aantal slachtoffers in 2019 hallucinant blijven. De verzoekende partij stelt dat er in Afghanistan tijdens de eerste zes maanden van 2019 het hoogste aantal burgerslachtoffers ooit gemeten viel, dat UNAMA 3812 slachtoffers registreerde, dat de presidentsverkiezingen van 28 september 2019 in het teken stonden van geweld, dat de Global Peace Index Afghanistan het minst vredige land ter wereld noemt en dat *“het COI focus rapport van 14 augustus 2020 bevestigt dat de aanslagen en de humanitaire rampen zich gewoon verder zetten in 2020”*. De verzoekende partij citeert uit een rapport en drie artikelen over aanslagen in 2020. Zij stelt: *“Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat het geweld in Kabul slachtoffers opeist. Ze relativeert dit echter door erop te wijzen dat een daling plaatsvindt in het aantal burgerslachtoffers en het aantal aanslagen. Een daling betekent daarom echter nog niet dat de*

situatie veilig is." De verzoekende partij citeert vervolgens uit een reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken.

De verzoekende partij besluit: *"Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden."*

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens de werkzaamheden van haar broer A. voor de jeugdraad in haar regio van herkomst. Haar broer en zijn chef zouden omwille van deze

werkzaamheden zijn vermoord door de taliban en na het vertrek van de verzoekende partij uit Afghanistan vernam zij dat haar vader door de taliban werd meegenomen. De verzoekende partij diende op 23 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, Oostenrijks asiëldossier). Nadat zij in Oostenrijk een negatieve beslissing kreeg, reisde de verzoekende partij naar België alwaar zij onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar taskara, drie foto's van haarzelf, zes foto's van haar broer, het rijbewijs van haar broer, een envelop, een attest van haar werkgever in België, de taskara's van haar vader en broer en een medisch attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

De taskara van de verzoekende partij bevat louter identiteitsgegevens die op zich geen *nexus* vertonen met haar vluchtrelaas. De Raad wijst erop dat de taskara vermeldt dat de verzoekende partij in het jaar 1391 (gregoriaanse kalender: maart 2012-maart 2013) twaalf jaar oud zou zijn terwijl de verzoekende partij op de aangehechte foto duidelijk ouder is dan twaalf jaar terwijl de verzoekende partij hierover geen duiding kon verschaffen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Dit klemte des te meer daar de verzoekende partij in België verklaarde te zijn geboren op 16 juli 1998 (administratief dossier, stuk 8, "verklaring DVZ", verklaring 4), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 19 augustus 2020 verklaarde 20 jaar oud te zijn en dus te zijn geboren in het jaar 2000 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties verklaarde de verzoekende partij dan weer dat zij werd geboren in het jaar 1380 (gregoriaanse kalender: maart 2001-maart 2002) (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, Oostenrijks asiëldossier). De uiteenlopende vaststellingen inzake de geboortedatum van de verzoekende partij doen afbreuk aan de bewijswaarde van haar taskara alsook aan haar algehele geloofwaardigheid.

De foto's van haarzelf, het rijbewijs van haar broer en de taskara's van haar vader en broer alsook het attest van haar werkgever in België en het medisch attest bevatten evenmin gegevens die een *nexus* hebben met het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Betreffende de foto's van haar broer dient erop gewezen dat dergelijke privéfoto's bewijswaarde ontberen wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Uit deze foto's kan bovendien niet worden afgeleid of de afgebeelde persoon daadwerkelijk de broer van de verzoekende partij is, of deze persoon daadwerkelijk overleden is dan wel of deze persoon daadwerkelijk overleden is in de door de verzoekende partij voorgehouden omstandigheden (vermoord door de taliban). De verzoekende partij legt geen andere documenten voor die de verwantschap met haar broer, diens werkzaamheden voor de jeugdraad en/of de moord door de taliban zouden kunnen staven.

De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post ontving maar vertoont op zich evenmin een *nexus* met het door haar aangehaalde vluchtrelaas. De Raad stelt daarenboven vast dat de verzoekende partij geen van de Afghaanse documenten die zij in België voorlegt, ook voorlegde aan de Oostenrijkse asielinstanties. Hiermee geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud komt de verzoekende partij niet verder dan te beweren dat haar schoonbroer ten tijde van haar procedure om internationale bescherming in Oostenrijk geen documenten opstuurde omdat hij misschien problemen zou krijgen, hetgeen bezwaarlijk als een afdoende verschoning kan worden beschouwd. De verzoekende partij kon immers niet duiden welke problemen haar schoonbroer toen zou riskeren door documenten op te sturen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Wat betreft het medisch attest en de door de verzoekende partij aangehaalde geheugenproblemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."

U verklaarde dat u geheugenproblemen hebt en legde een medisch attest neer ter staving hiervan (CGVS, p. 1, 2). Wat betreft het stuk dat u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand moet er echter op worden gewezen dat hieruit niet blijkt dat deze gezondheidsproblemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten en dat dat dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Zo blijkt uit dit stuk slechts dat u medicatie neemt en dat de opstart van psycho-therapie en begeleiding werd gevraagd wegens stress en een angststoornis en wordt er geen melding gemaakt van geheugenproblemen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud op normale wijze verlopen is en dat de kwaliteit van de interactie goed was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij daaromtrent geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Gezien het voorgaande moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveert dat de verklaringen die de verzoekende partij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk niet overeenstemmen met haar verklaringen afgelegd in België, hoewel de verzoekende partij verklaarde dat zij in Oostenrijk dezelfde verklaringen had afgelegd als in België en dat zij er de waarheid had gesproken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dienaangaande terecht als volgt:

"Met betrekking tot uw asielrelaas dient vooreerst opgemerkt te worden dat er talrijke, cruciale tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die u aflegde in het K. van uw verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk en in België. U beweerde dat u in Oostenrijk dezelfde verklaringen als in België afgelegd had en dat u er over alles waarheid verteld had (CGVS, p. 5). U werd er expliciet op gewezen dat het CGVS mogelijk een kopie van uw Oostenrijks asioldossier zou bekomen en dat het in uw eigen belang was eventuele verschillende verklaringen tijdens het onderhoud aan te geven (CGVS, p. 5). Toen het CGVS na uw persoonlijk onderhoud een kopie van uw Oostenrijks dossier ontving, bleek echter dat uw verklaringen in Oostenrijk in grote mate verschilden van die in België, zoals hieronder opgesomd.

Zo verklaarde u in België dat uw broer A. en zijn chef M., respectievelijk vice-hoofd en hoofd van de lokale jeugdraad, in de eerste maand van 1395 (gregoriaanse kalender: maart-april 2016), drie of vier dagen voor uw vertrek, doodgeschoten werden door de taliban (CGVS, p. 10-12). In Oostenrijk verklaarde u echter dat uw broer gedood werd in de derde of vierde maand van 1391 (gregoriaanse kalender: mei-juli 2012) (BFA Bescheid, p. 7/81). U verklaarde voorts in Oostenrijk dat uw broer A. hoofd was van de jeugdraad, u repte er met geen woord over M. en u wist zelfs niet of er iemand aanwezig was toen uw broer beschoten werd (BFA Bescheid, p. 6, 7, 10/81). In België verklaarde u dat uw vader enkele dagen na uw broers dood samen met de dorpsouderen en uw neef K. naar het taliban schaduwdistrictshoofd G. ging om te vragen waarom uw broer gedood was, dat daar een ruzie ontstond waarbij er geschoten werd, dat uw schoonvader de volgende ochtend in de moskee hoorde zeggen dat uw vader mensen beschoten had en dat de neef van H.K. en de talib W. daarbij om het leven gekomen waren, dat u dan samen met K. Afghanistan verliet en dat u in Turkije te horen kreeg dat uw vader ontvoerd was door de taliban (CGVS, p. 9-12, 15-19). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen dat uw ouders met de dorpsouderen naar de taliban gingen met de bedoeling het lichaam van uw broer te krijgen, wat gelukt is, en dat uw vader acht of negen dagen na de dood van uw broer verdween, uzelf zou pas vier tot vijf jaar na de dood van uw broer Afghanistan verlaten hebben (BFA Bescheid, p. 6-8/81). Dat u de verdwijning van uw vader in Oostenrijk vier tot vijf jaar voor uw vertrek plaatst, terwijl u in België de verdwijning van uw vader na uw vertrek situeert en linkt aan een schietincident dat u in Oostenrijk helemaal niet vermeldde tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. In Oostenrijk verklaarde u voorts dat u vier tot vijf jaar na de dood van uw broer onderweg van school naar huis aangesproken werd door de taliban, die eisten dat u zich zou aansluiten bij hen, zo niet zouden ze u doden; de taliban zouden ook deze boodschap aan de imam hebben gegeven, waarna u meteen Afghanistan verliet (BFA Bescheid, p. 7-10/81). Deze vermeende poging tot gedwongen rekrutering, die in uw Oostenrijks asielrelaas de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit uw land was, haalde u

helemaal niet aan in België. Met betrekking tot uw reis dient opgemerkt te worden dat u in België verklaarde dat uw vertrek geregeld was door uw schoonbroer R. en dat u samen met uw neef K. vluchtte (CGVS, p. 16), terwijl u in Oostenrijk zei dat uw maternale oom uw vertrek regelde (BFA Bescheid, p. 7/81) en niets vertelde over K.. Het hoeft geen verder betoog dat bovenvermelde talrijke tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op cruciale elementen in uw asielrelaas, de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert totaal ondermijnen."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij tijdens haar procedure om internationale bescherming in Oostenrijk op geen enkel ogenblik het gevoel kreeg dat zij echt gehoord werd, dat alles er snel en onzorgvuldig werd behandeld en dat zij pas tijdens haar procedure om internationale bescherming in België merkte dat er effectief naar haar relaas en vrees werd geluisterd. Nochtans maakte de verzoekende partij hiervan geen enkele melding tijdens haar persoonlijk onderhoud wanneer zij werd bevraagd omtrent het verzoek om internationale bescherming dat zij in Oostenrijk indiende (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De verzoekende partij komt dan ook niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij in Oostenrijk grondig verschillen van hetgeen zij in België uiteenzet en dat deze verschillen betrekking hebben op kernelementen van haar vluchtrelaas. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij over de kernelementen van haar vluchtrelaas coherente verklaringen zou afleggen, temeer daar zij beweert dat zij in Oostenrijk hetzelfde vluchtrelaas heeft aangevoerd en er de waarheid heeft verteld. Dat zulks niet het geval blijkt te zijn, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Voor het overige voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in het geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij slechts vage en oppervlakkige verklaringen kon afleggen over de werkzaamheden van haar broer en diens chef M. bij de jeugdraad. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij daaromtrent terecht als volgt:

"Voorts zijn uw verklaringen over A.s werk zeer oppervlakkig, wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel verder aantast. Zo weet u niet precies wat de taken waren van A. bij de jeugdraad, u zei slechts dat hij jongeren verzamelde en hen toesprak om hen te doen studeren en deelnemen aan bouwprojecten, het is echter weinig aannemelijk dat het geven van speeches uw broers enige taak was (CGVS, p. 11). Gevraagd of u uw broer soms hoorde vertellen over dingen die gebeurden op zijn werk, dingen die hij deed op zijn werk, projecten, collega's en dergelijke, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 11). Ook over M., hoofd van de jeugdraad en chef van uw broer, kon u nauwelijks iets vertellen, u wist enkel te zeggen dat hij van het dorp Panangzei was (CGVS, p. 10)."

Dienaangaande voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind. De verzoekende partij meent heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van haar broer bij de jeugdraad in haar regio van herkomst, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege zou trachten te informeren omtrent deze werkzaamheden, *quod non*.

Voorts wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en haar verklaringen op het CGVS anderzijds met betrekking tot de ruzie die zou zijn ontstaan in een schietpartij:

"Met betrekking tot de ruzie die ontvaardde in een schietpartij dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover. U verklaarde bij het CGVS dat uw vader toen niet geschoten heeft en zelfs geen wapen bij zich had (CGVS, p. 18). U weet niet of uw neef K. geschoten heeft, maar hij ontkende het alleszins toen u hem die vraag stelde (CGVS, p. 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u echter expliciet dat uw vader en uw neef toen twee personen gedood hebben: "Uit wraak hebben mijn vader en de zoon van mijn oom twee leden van de Taliban doodgeschoten. (...) Mijn vader en de (sic) K. hebben 2 mensen vermoord. (...) De mensen die mijn vader heeft vermoord waren of lid van de Taliban of hadden familiebanden met de Taliban." (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u slechts dat andere personen uw vader en neef verweten dat ze die mensen gedood hadden, maar dat dit roddels waren (CGVS, p. 18). Dit verklaart de tegenstrijdigheid geenszins, u hebt bij de DVZ immers tot driemaal toe gezegd dat uw

vader en uw neef die personen gedood hebben, meer nog, u zei zelfs dat ze hen uit wraak vermoord hebben, zonder enige vermelding van geruchten of roddels, wat geenszins overeenstemt met uw latere versie van het incident. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden begrepen door de verwerende partij, dat er haar werd gevraagd om kort en bondig te zijn en dat zij haar relaas op het CGVS uitgebreid uiteen zou kunnen zetten. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen van haar verzoek om internationale bescherming kon uiteenzetten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Wanneer de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met haar eerdere, tegenstrijdige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, komt zij niet verder dan het herhalen van haar relaas zoals uiteengezet tijdens haar persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Ook tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij gevraagd of zij nog zaken wenste toe te voegen waarop zij antwoordde: *"Dat was mijn verhaal. [...]"* (administratief dossier, stuk 8, "vragenlijst", vraag 3.8). De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig *post factum* in haar verzoekschrift voorhouden dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd zou hebben gekregen om de essentiële elementen van haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Evenmin kan worden aangenomen dat zij tijdens dit interview verkeerd werd begrepen. Temeer daar zij bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zij de tolk tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed had begrepen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, komt zij niet verder dan het volharden in één versie van deze vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Dat verzoeker over een kernelement van zijn vluchtrelaas, met name de ruzie die zou zijn uitgemond in een schietincident, dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

De Raad treedt de verwerende partij tevens bij waar zij in de bestreden beslissing opmerkt dat het niet aannemelijk is dat de vader van de verzoekende partij, die rechtstreeks betrokken zou zijn bij het schietincident en ervan zou zijn beschuldigd twee mensen te hebben gedood, in Afghanistan bleef terwijl de verzoekende partij zelf haar land van herkomst hierom zou zijn ontvlucht. Dat haar vader als oudste van de familie voor de familie en het huis diende te zorgen, zoals de verzoekende partij aanvoert wanneer zij hiermee wordt geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), vormt geenszins een afdoende verklaring. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat de vader van de verzoekende partij in de door haar voorgehouden omstandigheden een groot gevaar liep.

Tot slot motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar neef K. evenmin kunnen overtuigen:

"Uw weinig aannemelijke verklaringen over uw neef K. tasten verder de geloofwaardigheid van uw relaas aan. U verklaarde dat K. en u bij het oversteken van de Turkse grens gescheiden werden en dat u sindsdien geen contact meer gehad hebt met hem (CGVS, p. 16). U zou geprobeerd hebben hem te zoeken toen u in de jungle in Bulgarije en in Servië was, u vroeg toen aan de personen die u op uw reis begeleidden naar hem (CGVS, p. 16). Vreemd genoeg hebt u niet geprobeerd om hem te vinden via Facebook of op andere manieren (CGVS, p. 16). U weet ook niet of K. contact gehad heeft met zijn familie in Afghanistan (CGVS, p. 16). Het is hoogst opmerkelijk dat u nauwelijks inspanningen hebt gedaan om uw neef terug te vinden, terwijl jullie samen gevlucht zijn omwille van dezelfde reden. Al even vreemd is dat K. u geen verdere info over het schietincident gegeven heeft, hij zou u enkel hetzelfde vertellen als uw vader (CGVS, p. 18). Nochtans kan aangenomen worden dat K.s beschrijving van het incident toch enigszins zou verschillen van die van uw vader, gezien eenzelfde gebeurtenis door verschillende personen op verschillende manieren ervaren wordt. Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban na het incident weliswaar naar K. kwamen vragen, maar dat K.s familie, die nog steeds in dezelfde regio woont, geen problemen gehad heeft met de taliban (CGVS, p. 19). Dat de taliban enerzijds enkel een probleem zouden hebben met K. en niet met zijn familie, maar anderzijds wel u, die niet eens aanwezig was bij het vermeende incident, zouden viseren, ondanks uw bewering dat ze uw vader al hebben ontvoerd, is wars van alle logica (CGVS, p. 19)."

Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift stelt als volgt: “Blijkbaar is voor verwerende partij Facebook de nieuwe referentie om iemand trachten te traceren...? Dit is niet ernstig.”, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij zou menen dat Facebook de nieuwe referentie zou zijn om iemand te trachten te traceren. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing echter wel terecht op dat de verzoekende partij enkel verklaarde dat zij in Bulgarije en Servië aan begeleiders naar haar neef K. vroeg, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzoekende partij meer inspanningen zou doen om haar neef terug te vinden, zoals bijvoorbeeld via Facebook. De verzoekende partij en haar neef K. zouden immers omwille van dezelfde vluchtmotieven samen uit Afghanistan zijn vertrokken, zodat van haar een meer dan gemiddelde belangstelling voor de verblijfsomstandigheden van haar neef kan worden verwacht nadat zij van elkaar gescheiden geraakten. Het voorgaande klemmt des te meer daar het niet aannemelijk is dat de familie van K. geen problemen zou kennen met de taliban terwijl de verzoekende partij, die zelf niet aanwezig was bij de vermeende ruzie die zou zijn ontstaan in een schietincident, wel door de taliban zou worden geïdendeerd teneinde daar haar vader, die wel bij voormelde ruzie betrokken zou zijn geweest, reeds door de taliban zou zijn ontvoerd. De Raad wijst erop dat hiermee geen gedrag van de taliban aan de verzoekende partij wordt toegeschreven doch dat louter wordt vastgesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij dienaangaande onaannemelijk zijn daar zij allerm minst logisch zijn gelet op de door haar geschetste omstandigheden.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen niet volstaat teneinde de motieven in de bestreden beslissing inzake deze verklaringen *in concreto* te weerleggen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij in Europa is verwesterd, dient vastgesteld dat zij dienaangaande niet verder komt dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die aldus niet volstaat teneinde *in concreto* aannemelijk te maken dat zij nood heeft aan internationale bescherming omwille van haar beweerd verwestering. De Raad wijst erop dat UNHCR in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 stelt dat bij de beoordeling van de risicoprofielen opgesomd in deze *Guidelines* rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (“*depending on the individual circumstances of the case*”). Noch uit deze *Guidelines*, noch uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een veralgemeende vervolging van personen die als verwesterd worden beschouwd. De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij als verwesterd zal worden beschouwd en vervolgd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zij blijft hier evenwel in gebreke en komt niet verder dan te wijzen op haar verblijf in Europa en te citeren uit louter algemene informatie. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van haar verblijf in Europa dermate is verwesterd dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij als volgt:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële

draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk."

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Gandamak gelegen in het district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij argumenteert dat de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging. Uit de UNHCR *Guidelines* van augustus 2018 en de EASO *Guidance Note* van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. De informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift bijbrengt laat niet toe anders te oordelen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat op het gehele grondgebied van Afghanistan geen mogelijkheid tot intern vestigingsalternatief is.

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor de verzoekende partij blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat zij in de mogelijkheid wordt gesteld om haar opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vestigingsalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker om internationale bescherming.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker om internationale bescherming, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied ("*in safety and security, free from danger and risk of injury*"). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker om internationale bescherming toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker om internationale bescherming toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker om internationale bescherming toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een

sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de *Guidance Note* van juni 2019 wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 41-42 en 166-167). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker om internationale bescherming, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker om internationale bescherming in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 172-174).

Aangaande de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij door haar gebrekkige medewerking niet toelaat om op basis van haar verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar profiel en haar familiaal netwerk waarop zij zich in Afghanistan kan steunen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar de ongeloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot het door haar aangemeten profiel en familiaal netwerk in Afghanistan, waardoor de verwerende partij niet kan beoordelen of de verzoekende partij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten haar regio van herkomst, in haar levensonderhoud te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. U verklaarde bij het CGVS dat u een paternale oom, drie paternale tantes, een maternale oom en twee maternale tantes hebt en dat die allemaal in de regio Gandomak wonen (CGVS, p. 13). U zei dat u geen familieleden hebt buiten het district Sherzad, ook niet in steden zoals Jalalabad en Kabul (CGVS, p. 13). U zou in uw hele leven maar één keer in Jalalabad geweest zijn, met name toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 7). Uw moeder en twee jongere broers zouden nog steeds in uw geboortedorp Gandomak verblijven (CGVS, p. 9, 10). Dit alles verschilt aanzienlijk van uw verklaringen in Oostenrijk. Daar verklaarde u dat u slechts één oom aan moederszijde hebt, met wie u contact had (BFA, Bescheid, p. 5-6/81). U zei dat uw oom in Jalalabad woont, taxichauffeur is, geen gezin heeft en dat zijn economische situatie goed is. Tijdens de beroepsprocedure in Oostenrijk verklaarde u later dat uw moeder en twee jongere broers jullie dorp ontvlucht waren en sinds 20 augustus 2019 bij uw oom in Jalalabad woonden en dat ze een relatief normaal leven leiden: “Meine Mutter und meine Brüder sind aus Angst um ihr Leben aus dem Heimatort in die Stadt Jalalabad zu meinem Onkel ms. gezogen. (...) Ich schätze, dass sie seit dem 20.08.2019 in Jalalabad leben und wohnen. (...) Jene Leute, die meinen Bruder A. getötet haben, sind bei meiner Mutter aufgetaucht. Sie wollten meinen Bruder S. ebenfalls mitnehmen und wie A. töten. Aus Angst ist meine Mutter mit meinen Brüdern von dort weggegangen. (...) Die wirtschaftliche Lage meiner Familie ist weder sehr schlecht noch gut. Sie führen ein relativ normales Leben. Das ist mit Hilfe meines Onkels möglich.” (BVwG, Niederschrift der mündlichen Verhandlung, p. 6-7, vrije vertaling: “Mijn moeder en mijn broers zijn uit vrees voor hun leven van de geboorteplaats naar mijn oom in de stad Jalalabad getrokken. (...) Ik schat dat ze sinds 20/08/2019 in Jalalabad leven en wonen. (...) De mensen die mijn broer A. hebben gedood kwamen bij mijn moeder langs. Ze wilden mijn broer S. ook meenemen en hem doden zoals A.. Uit vrees is mijn moeder met mijn broers vertrokken van daar. (...) De economische situatie van mijn familie is noch zeer slecht, noch goed. Ze leiden een relatief normaal leven. Dat is mogelijk met de hulp van mijn oom.”). De Oostenrijkse autoriteiten oordeelden hieromtrent dat

verondersteld kan worden dat uw moeder bij uw oom introk omdat ze anders zonder mannelijke steun in het dorp zou blijven, en niet omwille van problemen met de taliban: "Es ist auch davon auszugehen, dass die Mutter des BF zu dem Onkel gezogen ist, weil sie sonst alleine ohne männliche Unterstützung im Heimatdorf zurückgeblieben wäre und nicht, weil sie eine Bedrohung durch die Taliban gefürchtet hat." (beslissing BVwG, Entscheidungsgründe, p. 44, vrije vertaling: "Er kan ook worden aangenomen dat de moeder van de verzoeker bij de oom is ingetrokken omdat ze anders alleen zonder mannelijke ondersteuning in het dorp van herkomst zou achtergebleven zijn en niet omdat ze een bedreiging van de taliban vreesde."). Ook over uw persoonlijke situatie legde u tegenstrijdige verklaringen af. In Oostenrijk zei u immers dat u ongehuwd bent (BFA, Bescheid, p. 4/81), terwijl u bij het CGVS verklaarde dat u zeven tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan huwde en dat uw vrouw bij uw moeder in Gandomak woont (CGVS, p. 13). Met betrekking tot uw scholing zei u in België dat u op de leeftijd van 13, 14 of 15 jaar stopte met school na de zesde klas en dan thuis werkte in de landbouw en veeteelt (CGVS, p. 8). In Oostenrijk verklaarde u dan weer dat u acht jaar naar school bent geweest, met name vier jaar voor de dood van uw broer en vier jaar erna, tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan (BFA, Bescheid, p. 4/81). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Gezien u ouder bent dat u zich voordoet, kan verondersteld worden dat u langer naar school bent gegaan dan beweerd.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familie en profiel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen en uw werkelijk profiel. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Alle voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar voorgehouden profiel en familiaal netwerk in Afghanistan. Zodoende verhindert zij de verwerende partij, en thans de Raad, te beoordelen of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in staat is buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Nu de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging, maakt zij haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul, dient opgemerkt dat zulks geenszins blijkt uit de bestreden beslissing.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS